

[Vilhelm Rasmussen.]

hele Lovforslag, men at det ogsaa betyder en ganske betydelig aarlig Besparelse. Den er udregnet til et Beløb paa ca. 135 000 Kr. aarlig, dog i de første 5 Aar noget mindre, omkring 123 000 Kr. Da jo alle her i Rigsdagen er enige om, at det er højest uheldigt, at Samfundet uddanner et betydeligt Antal unge Seminarister mere, end der er Brug for, og da alle jo vil spare, er det mit Haab, at dette Lovforslag vil faa en let Gang baade her i Folketinget og gennem det andet høje Ting. Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale Ministerens Forslag til Vedtagelse.

Søren P. Larsen: Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale det af Ministeren stillede og af et Flertal tiltraadte Ændringsforslag til Forslag til Lov om Nedlæggelse af Seminarier. Da vi for godt og vel tre Maaneder siden havde dette Lovforslag til første Behandling, udtalte jeg bl. a., at det for os her ikke drejede sig om et politisk Spørgsmaal, men om en rent saglig Ordning, en mere økonomisk Ordning af hele Seminarispørgsmaalet. Saaledes som Tilgangen til Seminarierne har været i de senere Aar, og saaledes som Behovet af Lærere kan forventes at blive i de kommende Aar, stod det os klart, at man kunde klare sig med færre Seminarier end det nuværende Antal. Ud fra den Betragtning gik vi ind i Udvalgsarbejdet, og det afgørende for os var at naa frem til et Resultat, idet det vilde være uheldigt for alle Former af Seminarier vedblivende at have dette Urospørgsmaal liggende: hvilke Seminarier skal nedlægges? Det virker ødelæggende baade paa Statsseminariernes og Privatseminariernes Tilgang af Elever. Det er ogsaa min Opfattelse efter Samtaler med kyndige Seminariefolk saa sent som i de sidste Dage, at man fra den Side erkender Ønskeligheden af, at Rigsdagen nu tager en klar Stilling ved at sige, hvilke Seminarier man kan undvære, naar man kan nøjes med færre. Der vil naturligvis over for et Spørgsmaal som dette altid gøre sig lokale Forhold gældende, uanset hvilke Seminarier Talen bliver om. Derfor har vi ogsaa set, at der ikke i Udvalget har kunnet opnaas Enighed om denne Sag. Jeg vil sige som min Opfattelse, at jeg forstaa

godt, at de, som repræsenterer de Egne, der rammes af disse Nedlæggelser, ganske givet vil føle sig noget brøstholdne ved det, som sker her, og vi har da ogsaa set, uden at jeg derfor skal tale om politisk Sprængning, at Det radikale Venstres Repræsentanter har delt sig. Det er selvfølgelig ikke Udtryk for Politik, men for en rent personlig Indstilling til det saglige Spørgsmaal, der foreligger. Derfor vil jeg sige, at Spørgsmaalet om Nedlæggelsen af Femmers Seminarium kom vi overmaade let om ved. Det viste sig senere, at det var besørget ret grundigt paa andet Sted, og det Borgersind i København, vi efterlyste ved første Behandling, har her givet sig Udtryk deri, at man fra Kommunalbestyrelsens Side har givet til Kende, at man ikke ønsker Femmers fortsatte Tilværelse som Seminarium. Det kom Hovedstaden let om ved, nemlig ved at meddele, at Kommunalbestyrelsen har taget den Bestemmelse, at der kommer ingen Børn til Femmers Seminarium. Naar de Konservative kan tiltræde, at Femmers Seminarium nedlægges, siger jeg derfor, at det tror jeg gerne, for selv om de ikke tiltræder det, saa maa et Seminarium, som ingen Børn faar til Undervisning, ophøre af sig selv — saa den Enighed, som paa det Punkt kunde opnaas, var naturligvis Udtryk for smukke Tanker, men heller ikke andet.

Derefter vender vi os ganske naturligt til de øvrige Seminarier, der kan blive Tale om. Jeg har i Udvalget gentagne Gange over for Spørgsmaalet om, hvad andre Partier vilde, hørt, at man fra konservativ Side har sagt: Vi vil fortrinsvis nedlægge Statsseminarier! Og jeg forstod godt, at det er vanskeligt at forme Ændringsforslag, hvorved man angiver Navne paa Seminarier, man kunde tænke sig at nedlægge. Det bebrejder jeg ikke de Konservative, at de ikke har gjort, for jeg har for 3—4 Uger siden erklæret i Udvalget, at for det Tilfælde, vi ikke blev enige, vilde jeg anbefale min Gruppe ikke ved Forslag at sætte nye Seminarier under Debat, hvorved nye Rygter og Antydninger om, hvilke der skulde nedlægges, vilde opstaa; jeg mente derimod, at vi i Udvalget maatte kunne tale ud om Tingene. Og paa mit bestemte Spørgsmaal til de Konservative: Hvilke Statsseminarier ønskes nedlagt? har det ikke været muligt i